

kyndige ere enige om at søge i Friluftsarbejdet, hvis Gennemførelse er begyndt i min Tid og videre udført af den nuværende Overinspektør. Jeg minder endelig om en anden Hovedforanstaltning, som har sin Rod i den midlertidige Straffelov af 1905, som forlangte, at Fængsel paa sædvanlig Fangekost skulde forbindes med Arbejde. Det var et særdeles rigtigt Princip, der blev gennemført, at bringe et pønitentiært Moment ogsaa ind i Arresthusene, og det har haft en uhyre Betydning for vor Praksis, hvad man vil se, naar man sammenholder de Tilfælde, hvor Domstolene nu idømme Fængsel paa sædvanlig Fangekost, altsaa forbunden med Arbejdstvang, med de Tilfælde, hvor der idømmes Fængsel paa Vand og Brød, den sletteste og umuligste Mellem-Frihedsstraf, jeg kan tænke mig. Men at gennemføre denne Foranstaltning under de lokale Forhold, naar der skulde forhandles med de kommunale Myndigheder, og paa Steder, hvor Vanskelighederne vare overordentlig store, var et meget betydeligt Arbejde, om hvilket jeg tør sige, at det i sine Hovedtræk er udført saaledes, at denne store Reform er kommen til sin Ret.

Hvad jeg her har sagt, betyder imidlertid naturligvis ikke, at jeg skulde have noget imod i og for sig, at man forlader denne Styrelsesform til Trods for, at den har været billig og fyldestgørende. Jeg har tværtimod mange Gange selv i den Tid, jeg har fungeret, tænkt paa, om det var rigtigt at blive ved denne, jeg kan vel kalde det afkortede Bestyrelse. Navnlig naar jeg sammenlignede den med — jeg vil sige tale om de store Lande, hvor man slet ikke kunde tænke paa sligt —, hvorledes Ordningen eri Sverige og Norge. I Norge er det en Ekspeditionschef, det vil sige en Departementschef, som forestaar dette Arbejde, og i Sverige er det en lige saa højt stillet Embedsmand med to Kontorchefer og et stort underordnet Personale til sin Raadighed. Da jeg ofte havde Lejlighed til Samkvem med Styrerne i Sverige og Norge, lagde dette mig den Tanke nær, om vi ikke vare for smaatskaarne herhjemme, naar vi beholdt den nugældende Styrelsesform, men jeg kom dog altid til den Overbevisning, at det gik ikke an paa dette Tidspunkt at foreslaa en Forandring, naar det, vi havde, havde vist sig fyldestgørende. Det havde vist sig, at Opgaven ikke var større, end at den kunde magtes selv af en Embedsmand, der ikke skulde eller kunde og heller ikke var bestemt til at

skulle ofre sin væsentlige Arbejdskraft derpaa. Naar det da kunde gaa saaledes, og det var billigt for Staten, var der og maatte der være Betænkkelighed ved at gaa til en Forandring, særlig da jeg ikke kunde undgaa at blive opmærksom paa, at Forholdene her vare meget anderledes end i Sverige og senere ogsaa i Norge, idet den umiddelbare Styrelse hos os, Overinspektøren, kun har de tre Strafanstalter under sig, de egentlige Statsstrafanstalter, medens der med Hensyn til alle kommunale Arresthuse kun er Tale om et Tilsyn. Det er meget forskelligt fra, hvorledes det var i Sverige og nu er i Norge. Men derimod var det mig ganske klart, at i Længden kunde den nuværende Ordning ikke beholdes. Det var mig klart, særlig ved at fæste Opmærksomheden paa Reformer, som den saakaldte Straffelovskommission, for hvilken jeg har den Ære at være Formand, har paataenkt med Hensyn til Mellemfrihedsstraffenes Afsoning, og det var mig navnlig klart, at i det mindste adskillige af de kommunale Arresthuse maatte og burde gaa over til Staten og komme under lige saa umiddelbar Styrelse af Staten, som Straffearbejdsanstalterne nu ere. Skete det — og en Gang vil det nok blive realiseret —, vil Opgaven aabenbart være meget for stor til, at den kan røgtes af en blot honorarlønnet Embedsmand, og saa vilde i hvert Tilfælde det Tidspunkt komme, hvor man vilde sige: nu passer den gamle Ordning ikke mere. Nu er Sagen kommen til at foreligge for Rigsdagen tidligere, end jeg havde kunnet forudsætte, af to Grunde, som fremhæves i Bemærkningerne. For det første siges der, at Opgaverne indenfor Overinspektionen ere stegne betydeligt. Det er rigtigt, dog maa jeg tilføje, ikke saa betydeligt, at Arbejdet ikke kunde røgtes af en Embedsmand, som tillige havde anden Hovedstilling, selv om det dog er steget — vil jeg nok sige — til det dobbelte af, hvad det var i min Tid. For det andet kommer der et nyt Moment til, og det kan jeg ikke andet end erkende Berettigelsen af, det nemlig, at Justitsministeriets øvrige Embedsmænd trænge til at lettes paa den Maade, at en Del af de Sager, som nu henlægges umiddelbart under Justitsministeriet og Justitsministeriets ene Departementschef, bliver henlagt til den Embedsmand, her er Tale om. Jeg er ikke paa det rene med, kender ikke saa nøje til, hvor stor og hvor omfattende den paa-tænkte Henlæggelse er, men disse Momenter i Forbindelse med den Mulighed, at